RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 78.497 van 3 februari 1999
in de zaak A. 79.268/X-8251.

In zake : Karel DESMEDT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DEKEYZER,
kantoor houdende te 8210 ZEDELGEM-VELDEGEM,
Torhoutsesteenweg 266

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat S. BUTENAERTS,
kantoor houdende te 1080 BRUSSEL,
Leopold II-laan 180.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Karel DESMEDT op 7 juli 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 8 mei 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 2 september 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende weigering van de vergunning voor "het regulariseren van een verbouwing van een bestaand vergund gebouw" gelegen aan de Bontestraat 12 te Londerzeel op een perceel, kadastraal bekend Sectie C, nr. 327, wordt verworpen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 november 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 januari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. VANDIERENDONCK die, loco Advocaat H. DEKEYZER verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat S. BUTENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. BAMPS, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker eigenaar is van een pand gelegen aan de Bontestraat 12 te Londerzeel op een perceel, kadastraal bekend Sectie C, nr. 327; dat dit perceel krachtens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgesteld gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat het niet gelegen is binnen een gebied waarvoor een door de Koning -thans de Vlaamse regering- goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, en evenmin binnen het gebied van een behoorlijk vergunde niet vervallen verkaveling; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Londerzeel bij besluit van 23 oktober 1995 met betrek-

king tot voornoemd pand aan verzoeker een bouwvergunning voor werken of handelingen van geringe omvang heeft verleend, met name afbraak bijgebouwen, nieuwe dakbedekking, nieuwe ramen en deuren, zandstralen en heropvoegen van gevels; dat volgens verzoeker "bij het aanvatten van de werken (...) door de aannemer echter (werd) vastgesteld dat de muren in zodanige slechte staat waren, en zelfs niet of onvoldoende gefundeerd waren, zodat hij het risico niet durfde te nemen om daar herstellingen uit te voeren zonder bijkomende fundering en andere constructies te realiseren" en "bij het afnemen van het dak (...) zelfs verschillende muren gedeeltelijk (zijn) ingestort"; dat verzoeker vervolgens op 4 oktober 1996 een bouwaanvraag heeft ingediend strekkende tot "het regulariseren van een verbouwing van een bestaand vergund gebouw"; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 11 februari 1997 de regularisatiebouwvergunning heeft geweigerd op grond van het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar; dat G. DECUYPERE, betuurder van de n.v. DE GROEP GOLUFRADI, namens verzoeker op 13 maart 1997 beroep heeft ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant; dat de bestendige deputatie bij besluit van 2 september 1997 dit beroep niet heeft ingewilligd; dat dezelfde G. DECUYPERE op 13 oktober 1997 namens verzoeker beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse regering; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij het bestreden besluit van 8 mei 1998 het beroep heeft verworpen;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker aanvoert dat "de vernietiging alleen, zonder voorafgaande schorsing van de beslissing, (...) in casu niet (kan) volstaan om (hem) een genoegzaam herstel van het door de bestreden handeling teweeggebrachte nadeel te waarborgen", dat "de werken (werden) aangevat conform de dd. 23-10-1995 toegekende bouwvergunning", dat "de toestand van de gebouwen dermate slecht (bleek) dat de verbouwingswerken niet verder konden worden aangevat dan na het uitvoeren van bijkomende verstevigingswerken", dat "na het afnemen van het dak (...) zelfs bepaalde binnenmuren deels (zijn) afgebrokkeld", dat "teneinde deze bijkomende verbouwingswerken uit te voeren, (...) de in casu betrokken regularisatievergunning (werd) aangevraagd, in afwachting waarvan de werken stilliggen", dat "gezien de gebouwen niet meer onder dak staan, (...) deze onderhevig zijn aan de grillen van de natuur met alle gevolgen vandien" en "het gevaar op verdere instortingen niet ondenkbeeldig (is)", dat "indien het tot instorting komt, (...) de in casu betrokken aanvraag voor verbouwingswerken niet (zal) volstaan", maar "een vergunning (zal) dienen te worden aangevraagd voor nieuwbouwwerken dewelke niet zonder meer zal worden toegekend gezien het landschappelijk waardevol agrarisch gebied", en dat hij ingevolge de vervallen toestand ook "geconfronteerd wordt met een heffing van de Vlaamse Regering ter bestrijding van de leegstand en verkrotting

van gebouwen en woningen"; dat verzoeker hieraan toevoegt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel "zich niet onmiddellijk (hoeft) te manifesteren", maar dat het "voldoende (is) dat een moeilijk te herstellen nadeel 'kan' berokkend worden", en dat een schorsing "nog nut" heeft aangezien de overheid "ertoe aangezet wordt om in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest, de zaak opnieuw te onderzoeken en, in voorkomend geval, de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw te beschikken";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"De schorsing van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij enig voordeel verschaffen, een nuttig gevolg sorteren.

Het voordeel dat de verzoekende partij ten gevolge van de schorsing van de bestreden beslissing verkrijgt, moet rechtstreeks uit de schorsing voortvloeien.

In het geval van verzoeker is dit niet het geval, daar de eventuele schorsing van de bestreden beslissing verzoeker niet tot voordeel zal strekken.

Verzoeker ligt immers zelf aan de basis van de weigeringsbeslissing. Door dergelijke onvergunbare werken uit te voeren veroorzaakt verzoeker zelf zijn eigen nadeel.

In dit opzicht kan een eventueel schorsingsarrest van Uw Raad dan ook geen voordeel met zich meebrengen.

Het is immers zo dat een eventueel schorsingsarrest het beweerde nadeel niet zal kunnen wegnemen, daar de bestendige deputatie evenmin als de gemeente en verweerster de bouwvergunning heeft toegekend.

In sommige arresten van Uw Raad werd evenwel aanvaard dat een kans op heroverweging voldoende kan zijn om de schorsing te verantwoorden.

De aanvraag van verzoeker is echter wettelijk onvergunbaar zodat bij een eventuele schorsing verweerster enkel een beslissing kan nemen met inhoudelijk identiek dezelfde gevolgen als de bestreden beslissing.

De schorsing zal dan ook geen nuttig effect kunnen resulteren voor verzoeker, zodat verzoeker uit een eventueel tussen te komen schorsing van de beslissing ook geen direct en persoonlijk voordeel haalt";

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 23 oktober 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Londerzeel de bouwvergunning heeft verkregen voor "afbraak bijgebouwen, nieuwe dakbedekking, nieuwe ramen en deuren, zandstralen en heropvoegen van gevels"; dat naar verzoekers eigen verklaring "bij het aanvatten van de werken (...) door de aannemer echter (werd) vastgesteld dat de muren in zodanige slechte staat waren, en zelfs niet of onvoldoende gefundeerd waren, zodat hij het risico niet durfde te nemen om daar herstellingen uit te voeren zonder bijkomende fundering en andere constructies te realiseren", en dat "bij het afnemen van het dak (...) zelfs verschillende muren gedeeltelijk (zijn) ingestort"; dat het door verzoeker aangevoerde nadeel, met name de aftakeling van het gebouw en het gevaar op verdere instortingen, en de daarmee samenhangende heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting, het gevolg is, zoals verzoeker zelf aangeeft, van het feit dat "de gebouwen niet meer onder dak staan"; dat het aangevoerde nadeel dan ook het gevolg is, niet van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar van het eigengereid handelen van vezoeker, met name het uitvoeren van verbouwingswerken zonder in het bezit te zijn van de door artikel 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning voor het uitvoeren van de naar verzoekers oordeel voor de realisatie van de bouwvergunning van 23 oktober 1995 noodzakelijke "bijkomende fundering en andere constructies"; dat het nadeel aan verzoeker zelf te wijten is; dat het niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat

die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari 1900 negenennegentig, door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. EYLENBOSCH, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. EYLENBOSCH. **J. BOVIN.**